

Simon Márton

Citromelégia

A bezártságot ünneplendő későn kelsz,
ennyivel kevesebb a tehetetlenség.
Megeteted az arcot, ami a fuldoklás
akváriumában lakik. Adsz neki kávé.
Alufólia gyűrődései csillámlanak.
Minden kezdet.

Az átváltozás valódi fájdalma,
hogyan ugyanaz maradsz.
A szégyen kategóriái, katedrái, katedrálisai.
Az utcára kilépni: ahogyan az iszonyú.
Aztán ahogyan az iszonyú is érdektelen lesz,
a változás, ahogyan változik.

Egy zsánerjelenet háttérben
valaki a magasba emelve tart egy követ.
Te mélyen együttérzel vele.
Mármint a kövel. Mert szédülsz.
Nagyon nehéz lenne megmondani,
mit vesznek el tőled éppen,
csak ez a biztos.

Abból a generációból vagy, akiket még
vizsontszeretett a beton.
Volt szépsége legalul lenni.
Letört metszőfoggal állni egy háló
nélküli kézikapu rozsdájába kapaszkodva,
és a vért törölgetve kiabálni,
hogyan igenis bent volt a gól.
Nagy idők, nagy semmik.

Mert befelé mindig ment, kifelé soha.
Javadra legyen mondva,
amikor az eső mindenkit hazaküldött,
te akkor is kint maradtál a buszmegállóban.
Mekkora játék olyat várni,
aki nem jön. Remélni szabálytalanság.
A világ az, ami csöndben ott marad,
és te a világ akartál lenni,

ha már itt maradtál. Ha már egyre több napra
daraboltak. Ennyi egy rossz bűvésztűkk:
üres nézőtér előtt fekszel,
kettéfűrészelnek, de ehhez már
végképp nem tudsz mit szólni, a csillagászatra
gondolsz sóhajtván, és az ablakpárkányon hagyott
citrom sehová nem gurul.

Digitális tropikárium

A megszégyenítő képzetést,
hogyan beszéljek, föloldottam
abban, hogy minden szavam
lecseréltem egy ugyanolyanra.
Föloldottam, pezsgőtablettát:
szerelmes versnek megírtam,
mennyire utálok mindenki mást.
Én nem ígértem semmit.

Fellökött márványszobor voltam,
a földet érés előtti pillanatban.
Az eleje óta ennyi. A lehetőségek
értelmetlenségétől könnyű.
Mint egy séta kettesben a mélyben.
Semmire, ami fönt szálldos,
nem mondhatjuk, hogy nem sirály.
Agyforma felhők.

Azt hiszik, mindent én mondtam,
holott csak leírtam, mert
eszembe jutott idefelé jövet
az ostrom alatt kievett állatkerten át,
vagy a mind egyértelműbben
lebetonozott öböl zúgása diktálja.

Most a fejemre húzok egy reklámszatyrot,
és a medúzákat hívom –
ha így fordítom, pirosan kitakarja
a számat a szlogen. Minden csörög,
vagy úgy hallgat, mint a madárfészekbe
beépített fogszabályzó,
a fölemelt szép harapás. Jobb is így,
aki túl sokat beszél a hóról, elolvad.

A látótéren kívüli rész megszűnik,
 így spórolnak a memóriával. Mind így.
 Azt is halogatjuk, ami rég megtörtént.
 Történetünk, akár egy izzadtságfolt,
 hosszú, bizonytalan, valamivel sötétebb.
 Elmondanám, persze, de sajnos ebben
 a mondatban nincs hozzá elég tárhely.

Vers

az alkony rózsaszínjébe húzva
 chemtrail csíkjai látod
 megállok az erkélyen
 csupa olyasmit
 csinálok amiket te szoktál máskor
 reflexből hiányzol

ígértem addig
 viszlek míg ki nem tudlak
 ázni magamból tévedés volt
 minden mondatom
 kihalt lakópark
 élni karambol

vagy nem nem
 ezt ígértem ezt tudom jégkrém
 papírja szállna
 valamelyikünk tenyerén vaktérkép
 volt fáztál
 fázik az egyetlen
 lehetőség remeg a szája
 olyan egykedvűen érnék

most hozzád mint a villanykapcsolóhoz
 de ez csak egy emlék
 szorongva nézegetem
 kijutok-e belőle valaha nem még
 műholdak rögzítik
 hogy nincs mit mondani
 halványulsz bennem
 mint a chemtrail csíkjai fönt

összevérezi velünk magát
a szilva virága is
néha igen
heverek használt plasztik
a fogva tartott éjszaka
néz kifelé a sebeimen
a szomszéd a tavalyi horoszkópját
olvassa fel a konyhában sírva
áthallatszik

Márton Ágnes

A dögkút

Én kerültem sorra. Lemásztam.
Addigra már a levegőt haraptuk,
nem laktunk jól.
Lázlegyeket tapostam, mezítláb,
cipőre sem jutott pénz.
Sebekbe öltöztem, vakaródtam,
kóbor csontok fodrászoltak.
Megérkeztem. Alattam a beteg hús.
Lábujjaim átütötték a szaftos kérget.
Belesüppedtem a belek gőzölgő barlangjába,
valaha ez egy legelésző tehén volt.

A nagybátyám által lopott zsebkész
csúszkált az öklömben.
Simogattam a gerincét, a fokát,
a markolatát, a hegyét;
kihasítottam vele a bordát
és a bélszínt – nem is tudtam még a nevét –,
ezek a részek vannak legtávolabb
a szarvtól és a patától.
Utána következtek az inasabb, nyűttes
részek, a lapocka és a lábszár.

Reszkettem, én, a ragadozó,
megosztva társaimmal a zsákmányt, a bűzt
és a szégyentelenséget.
Hánytató nedvekben áztunk,
de végül kiszáradt a tetem.
Felfaltunk minden darabkát,
mit sem törődtünk a fertőzéssel.
Mosolytalan volt ez a barbecue.